

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 247.

Anden Session.

89de Møde.

Onsdagen den 5te Marts.

(Fortsat).

Orholm (fortsat): Den eneste Grund, jeg kan tænke mig at være tilbage og turde komme i Betragtning med Hensyn til dette Forslag fra min Side, er Hensyn til Udgiften for Statskassen; men denne troer jeg sikkert vil blive saare ringe, idet der jo i Fredstid vistnok kun foresalder meget faa Tilfælde, hvor en saadan Forsørgelsesret kunde erhverves, ligesom jeg paa den anden Side maa tilstaae, at jeg finder, at naar Begunstigelsen indskrænktes til Underclasserne, saa taler der Meget for, at Statskassen rundelig skulde yde den Hjælp, der behøvedes til at understøtte dem i de Tilfælde, hvor de ere blevne hjælpeløse, da disse Classer vist i alle Henseender burde komme i særlig Betragtning, hvor der er Spørgsmaal om denne Slags Understøttelse fra Statens Side.

Treschow: Det forekommer mig, som Udvalget med god Grund har skænket mellem den Forsørgelse, der bør tilkomme de Personer af Militairetaterne, som blive Invalider i Krigen, og dem, hvem et saadant Uheld rammer i Fredstid. Da min ærede Nabo (Orholm) nu er gaaet ud fra, for at gjendrive denne Forskjel, at den ikke skulde være principmæssig, saa troer jeg, at jeg tør paatage mig, ikke alene at paastaae, men ogsaa at forsvare den modfattede Anskuelse og fremsætte denne, at det er principrigtigt. Det er nemlig en virkelig Forskjel, der finder Sted mellem den Legemsbeskæftigelse, der kan tilføies en Militair i Krigen, og den, som kan tilføies ham i Fredstid. Naar der tilføies En en saadan Skade, hvorved han bliver Invalid, under hans fredelige Gjerning, saa er det en Tilstikkelse, hvilken han deler med Andre, som ere i Embedsstilling,

og naar det ved Loven med Hensyn til dem, der ikke henregnes til Militaret, er fastsat, hvorledes disse skulle aflægges i Tilfælde af, at de blive utjenstdygtige i Statens Tjeneste, saa kan der ikke tilkomme den Militaire, der bliver udnygtig i Fredstid i Statens Tjeneste, en bedre eller større Forsørgelse end den, der tilkommer den lige med ham stillede Embedsmand. Men hvad der hænder den Militaire i Krigen, det er noget Overordentligt. Vi befinde os, Gud være lovet! ikke altid i Krigstilstand, og den Militaire har ogsaa Forretninger at udføre i Fredstid, ved hvilke han kan være udsat for Legemsbeskæftigelser. Men disse ere af en anden Natur end de Forretninger, ved hvilke han i Krigen udsætter sig for saadanne. Der er ingen Tvivl om, at de Tilfælde, hvori han i Krigen udsætter sig for at miste baade Liv og Lemmer, ere langt hyppigere end de, der kunne møde i Fredstid. Det vil vist ogsaa erkjendes, at der til Krigen selv udfordres et Mod, en Standhaftighed og en Opoffrelse, som ikke finder Sted ved den fredelige Syssel, og at man dertil tager Hensyn, det er upaatvivlelig ikke alene stemmende med Følelsen, til hvilken man ogsaa bør tage Hensyn, men det er upaatvivlelig ogsaa stemmende med Retfærdighed. Det ærede Udvalg har i sin Betænkning givet en Skildring og den ærede Drosfører har videre udført den i, hvad han idag har foredraget, af den Forskjellighed, som finder Sted med Hensyn til de Jarer, for hvilke den Militaire udsætter sig i Krigen, og dem, som kunne møde ham og den fredelige Embedsmand i Fredstid, og jeg skal derfor ikke videre derved opholde mig. Derimod skal jeg tillade mig, efterat jeg, som jeg haaber, har godtgjort, at det er principrigtigt at tilstaae den Militaire, som i Krigen mister sine Lemmer, en anden og højere Understøttelse, end den, der vilde tilkomme